

פרולוג

“אני לא מבין למה אתה כל כך סומך עליו!” קרא בזעם גבר בהיר שער, עיניו האפרות ממצמצות כנגד אור השמש השוקעת מעבר לגלים. גלימתו המפארת התבדרה ברוח החזקה, שהרעינה את ספון אנית המפרשים ההדורה שעליה עמדו.

הוא עקב במבטו אחר הסיירה המתרחקת לכוון החוף, בה נצבה דמות רחבת כתפיים.

“אתה, אוליוס, מעולם לא נחנת ביכלת להבין את נפש האדם, לתכנן תככים מלכותיים, או לבצע מהלכים מחשבים”, אמר בן שיחו בזלזול קר, וכמעט בלחש הוסיף: “אני תוהה איך יצא ממני בן כמוך”.

האיש המבגור, שְלמרות גילו רק שערות שיבה בוֹדוֹת נראו בְזקנו
המחֵדָה, הביט אֶל האֶפֶק בְנחישות. עיניו השחרות לא הבחינו בגבו של
בנו הנרעד מהמלים הדוקרניות.

”לך יש תפקיד פשוט: לשמש מנהיג זמני, לבצע את הוראותיו של
האיש שבחרתי לנהל את המערכה, ולחפות לבואי לאחר הנצחון המזהיר!

מעבר לך, עליך לשמר שהנסיכים לא יקלקלו את התכניות שלנו—
במיחד קודיאל, יורש העצר שלהם. מאז שקודיאל חזר לליבוריה לפני
שנתיים, ובעזרתו של אביטוס הצליח להחזיר את המלוכה לאביו, העניינים
הסתבכו. לפני שנה כמעט הצלחנו לתפס אותו בשבי, אבל הוא הצליח
להציל את אמו ואחיו אליאל ולהשיבם לליבוריה, כשאביו כבר חשב
שהם מתים.

הפעם אנחנו חייבים לודא שהתכנית שלנו תצליח, ושהדרישה לחזרת
לכס המלכות תבוא מצד העם עצמו!”

האיש נעץ מבט חודר בעיני בנו והוסיף בנקשות:

”אם תכשיל בבצוע המשימה, אראה בך לא יותר מאשר בן נדח.
מעמך יעלם, תשאר חסר כוח, חסר השפעה, וחסר שם.”

פָּרָק א - הַקָּרָב הַחַל

קודיאל פריסטון, יורש העצר של וינדונגה, ישב באולם הלמוד הרחב, לבו סוער. שעת צהרים מקדמת זו הייתה רוויה במתח, והסבות לכך היו רבות בקולות החילים שהדהדו מבחוץ.

"כל הפוסק מדברי תורה מאכילין אותו גחלי רתמים", לחש קודי לעצמו, קולו רועד קלות. הוא עצם את עיניו בחזקה, כאלו מנסה לחסם את העולם החיצון, ואז פקח אותן שוב, מבטו נעוץ בדפי הגמרא שלפניו, אף רכוזו היה שברירי כזכוכית דקה.

מבעד לחלונות הגבוהים חדרו צלילי צעדיהם הקצביים של פלגות החילים, מהדהדים בין כתלי האולם כמו תפי מלחמה רחוקים.

קולות הצעדה והקריאות הנלהבות של חבריו, שעזבו מזמן את ספריהם הפתוחים על השלחנות וכבשו את אדני החלונות של אולם הלמוד, לא הקלו על יורש העצר את מאמציו הכבירים. "כל הפוסק..." לחש קודי שוב, מרגיש כח חזק בתוכו המושך אותו בכבלים עבים להצטרף אל האחרים.

"השעה אחת!" הודיע מלפיאל, דופק בחזקה על השלחן, "הסדר הסתים". הזקן הביט בחייוף על קודי התשוש.

קודי נשק לספרו והתקרב אל החלון. הרחבה לפני הארמון הייתה מלאה בשורות שורות של חילים. זמין שמאל, זמין שמאל - האדמה רעדה מהצעדים המדוידים של אלפי רגלים.

"יו, זה מחזה מהפנט!" קרא אליאל, אחיו של קודי. למרות שהיה קטן מקודי רק בשנה וגבוה ממנו בחצי ראש, קודי עדין הרגיש המבגר האחראי לידו. אולי מפני שרק לפני שנה חזרו אמו ואחיו מגלות ארכה, ואולי אביו הוא זה שהעמיס עליו את תפקיד המשגיח. בכל מקרה, קודי היה עיף מהמאמץ.

"זה לא יפה ולא מהפנט", ענה קודי ברוגז. "הם הולכים למלחמה, ומלחמה זה דבר קשה ומכוער".

"לא אמרתי שזה יפה או טוב!" אליאל נעמד מול אחיו הבכור, מצמיד את ידיו הקפוצות באגרופים אל מתניו. "רק אמרתי שאיך שהם מאמנים לצעד באחידות זה מהפנט!"

"די, אל תריבו עכשו גם על זה", בקש ליאון, היתום הצעיר.

אתי, חברו הטוב של קודי וכן דודו, היה מרתק מדי לחלון מכדי לשים לב למתרחש בתוף החדר.

עיניו של קודי ירו גצים, אף בתוף לבו הוא ידע שהפעם שהוא מרגיש

לא קשור לדבריו של אליאל. קודי הביט אל האולם שבקומה התחתונה, המלא בבחורי ישיבה גדולים המתוכחים בלהט בלמוד, ונענע את ראשו בצער. אביו, המלך עמנואל, הקים את הישיבה הגדולה בארמון לפני שנה, לכבוד ההצלה המפלאה של משפחתו ולעלוי נשמת אביו, סבו של קודי, שנפטר בשיבה טובה. אורי, נסיך רוטמניה וחסרו של קודי, כבר שקד בה על למודו.

גם אני הייתי יכול להיות שם, אם לא אליאל, חשב.

“הי! קטנצ’יק!” מישוהו טפח על שכמו של קודי.

קודי הסתובב והביט על יוכב, בחור גבוה ורזה, שבצעמדו תמיד הזיו את רגלו השמאלית מעט קדימה והחזיק את סנטרו מורם מעט. גם עכשו הוא הביט על קודי מלמעלה למטה, וענה את פיו לחצי חיוף. יוכב היה הבן של אחד מיועציו הקרובים של אביו.

קודי האדים. הוא לא סבל את הפנוי שיוכב הדביק לו.

“הוד מלכותו אביך בקש שתגש אל חדר הישיבות בסוף הלמוד”, אמר יוכב, מישר את המטפחת הקשורה בקשר עניבה משלם ומדקת בסכה מחטבת עם דמות יונה על רקע עץ הפוף.

מבטו של קודי נעצר על הסכה, והוא חשב לעצמו שהיא אמנם העתק די דומה לסכות המיחדות של אביו, אף עדין רחוקה מהמקור.

לקודי הייתה הסכה המקורית, שאותה היה מהדק לעניבתו בטקסים וזמנים רשמיים. על סכתו היה חרוט ביד אמן סמל המלוכה של משפחתו. את הסכה קבל בטקס חגיגי ליום הולדתו הארבעה עשר, כסמל לאמון מיחד. המלך הזמין כמות מגבלת של סכות כאלה אצל אמן בעל שם, והיה מחלק אותן לאנשיו הקרובים והנאמנים ביותר. כלם שאפו לקבלן.

“אבי הזמין אותי להשתתף בישיבה לאחר הסדר, כך שגם אני עולה

לשם כעת. אתה יכול להתלוות אליי", אמר יוכב וסב על עקביו, בטוח בכך שקודי ממשיך אחריו.

אתי, שנתק את עצמו מהמתחזה מעבר לחלון ושמע את דבריו של יוכב מתחלתם, הביט בקודי ברחמים. אליאל, לעמת זאת, ברך את הנער הגבוה בשלום לכבי, ולהפתעתו של קודי יוכב הסתובב אל אחיו וקרץ לו בחזרה. קודי נאנח, אף פנה ללכת אחרי הצעיר.

מעברי הארמון היו מלאים באנשים ממהרים, אנשי צבא במדים ומשרתים זריזים, כלם מהרו למלא את התפקידים המטלים עליהם. בכל מקום שררה אירת מתח. רב האנשים לא שמו לב לנער העובר לידם, שכן למרות ארבע-עשרה שנותיו של קודי, הוא עדין נשאר רזה ונמוך ולא הגיע לשדה ראיתם של המבגרים העוברים מולו, אף אלו שכן ראו אותו החוו לכווננו חצי קדה מכבדת.

שמעיה בן ארדון, שר הטקס הישר כסרגל, בעל הזקן השחר והמחדר, פגש אותם בפניסה לחדר הישיבות. הוא קד בטקסיות לפני קודי, וחלף במבטו מעל ראשו של יוכב, מתעלם במקוון מנוכחותו. יוכב לא אהב את ההתעלמות. הוא נעמד מול האיש המבגר, זקף את סנטרו ואמר:

"איך אתה מרגיש עכשו, השר שמעיה בן ארדון?! עתה, כאשר מתקפת צבאו של לריאוס היא עבדה קימת? הרי אתה היית בין אלו שטענו שלריאוס יפחד עכשו לתקף שוב, כשהמצב של השלטון התיצב כל כך והעם אתנו, ואין בשנים הקרובות כל סכנה מצדו?".

היה נדמה לקודי שהשר הזדקף על עמדו עוד יותר, פניו האדימו מפעם ועניו ירו גצים, אף המלים יצאו מפיו יבשות ומדודות:

"אל לך לדחף את אפך לעניינים שהם מעבר להכנתך, נער צעיר. זה שאביך הוא יועץ המלך לא נותן לך זכות להתחצף אל אדם המבגר ממך בהרבה".

"לא הגיל הוא המודד את חשיבות האדם, אלא רחב בינתו! ואני, למרות גילי, הייתי בין היחידים שלא טעו! הרי אפלו המלך בעצמו טעה הפעם!" לחייו של יוכב היו סמוקות, ועיניו ירו גצים.

"שלט בעצמך, אדם צעיר", נחיריו של שר הטקס התרחבו. "הלא תדע כי יש אונים לפתל?! עין רואה ואזן שומעת! איך תעז לדבר על המלך בעצמו? התוכל לרדת לעמק דעתו של מלךך, צעיר פוחז? אצטרף לדון על החנוף שלך עם אביך". הוא לא הרים את קולו, אף האיום בדבריו היה מוחשי, ויוכב נסוג מעט אחורה. כתפיו שחו והוא החל לתור בעיניו אחר מסלול נסיגה. אף שמעיה בן ארדון כבר פנה ממנו. הוא קד שוב לעברו של קודי ועזב את המקום בצעדים מהירים.

"אדם חסר שכל", מלמל יוכב בכעס. הוא פתח את דלת חדר הישיבות בתנופה ונכנס בצעדים רחבים. המלך היה שקוע, בדרך לאתרוגה, בדיון עם יועציו הקרובים. יוכב הצטרף אל אביו, וקודי נצל את ההזדמנות לסקור את החדר בעיניו. מבטו נעצר על סמל משפחתם, שהיה קבוע גבוה בקיר מעל מושבו של אביו. יונה מזנהב, מעטרת בנהלומים, פרשה את כנפיה על רקע עץ מגלף ממתכת יקרה, שקודי לא היה בטוח בטבעה.

"זקני המאפיר!" שמע קודי קריאה והסתובב לכוונה בחיוף, יודע כבר את מי הוא עומד לפגוש.

גרשון, ראש משמר הארמון וחקרו הבוגר של קודי, מחא פנים בהתרגשות. גרשון היה גבוה עד כדי כך שראשו כמעט ונגע בנברשת המשתלשלת מהתקרה. זקנו היה צדין שחר, אף מקרוב נתן היה להבחין בכמה שערות אפרות.

"רק עכשו חזרתי משליחות וכבר אני פוגש אותך! אביך החליט להתחיל להכניס אותך לעניינים?" שאל גרשון, מתכווץ מעט אל פניו של קודי.

“אני מקנה שלא”, ענה קודי, מחיף אל עיניו הגדולות והטובות של גרשון.

“כן, כן. אותך זה לא מענין, בשונה מאחייך הקטן...” גרשון התרומם מעט, סדר את זקנו, ונענע את ראשו בחיוף, “אליאל הזה ממש בחר לך ענין. איך שהוא מתקדם בשעור הסיף! תגיד לי, אתה יודע מי נותן לו שעורים פרטיים?” שאל גרשון בהתלהבות.

קודי הביט מפתע בגרשון, “אני לא שמעתי על שעורים פרטיים של אליאל. חשבתי שהוא לומד כמוני, רק אתך”.

בלבו הרגיש קודי עקצוץ של אכזבה. הוא לא ראה את גרשון כמה שבועות, והוא לא רצה לדבר עכשו על הצלחותיו של אחיו.

קודי הביט אל אביו, והמלך הרים אליו את עיניו. חיוף בן האיר את פניו העיפות, והוא סמן לבנו להתקרב ולהמתין מעט.

גרשון טפח על שכמו בידדות, אף כמו תמיד לא הצליח לחשב את כוחו, וקודי כמעט נפל. “אני צריך לזוז עכשו. נתראה באולם האמונים!” והוא יצא מהחדר.

קודי הביט אל רחשת השרים הסוערת ונאנח לעצמו. ‘איך אבא רוצה לסים את הדיון בקרוב?’ חשב.

מחשבותיו נדדו אל בקרו של יום ראשון לפני שבועים. באותו בקר קולות חצוצרות ושופרות רמים החרידו את אורו של הארמון ושל כל עיר הבירה. “מלחמה פרצה!” נשמעו צעקות מכל עבר. רצים דחופים נשלחו אל אביו מעיר החוף הדרומית.

לריאוס, הבוגד הרשע, שבזכות קודי, חבריו והרבה סיעתא דשמיא גרש מהארמון לפני יותר משנתיים ומאז נסה להחזיר לעצמו את כס המלוכה בדרךים שונות וערמומיות, פתח בהתקפת פתע גלויה על ידי צי

אניות ענק שנבנה במשך השנים, והתרחב בזכות ארגוני השודדים שאת
נאמנותם קנה לריאוס בזהב רב.

אביו של קודי אמר להם אז, בשעת ארוחת הבקר המשפחתית: "אל
לכם לדאג. למרות פתאומיותה של המתקפה, בינתיים מצליחים ברוך השם
כוחות הממלכה להדף את הפולשים ולא נותנים לכוחות האויב לרדת אל
החוף. בכל מקרה, התפקיד שלכם הוא מרכזי בנצחון שלנו. הלמוד שלכם
הוא זה שמחזיק את כל העולם והוא זה שנותן עצמה ללוחמינו! בבקשה,
תשתדלו להתחזק בשליחותכם", בקש מקודי ומאליאל, והמשיך:

"אמא רוזי תכננו בכל מקרה לממש את הזמנתה הנדיבה של מלכת
רוטמיה ולנסע לפוש בקרים. מעתה, הנסיעה הזאת תהיה להן תוספת
הגנה".

למחרת, תחת משמר כבד, יצאו אמא רוזי הקטנה אל הנפש או אל
המסתור, תלוי איך מסתכלים על זה. קודי העדיף לחשב שזה רק נפש.
כך, קנה עמק בתוך לבו, זה יסתיים מהר יותר.

"תכתב לי", אמרה לו אמא אחרי חבוק הפרדה, "ואנחנו נכתב לכם
בחזרה".

אליאל עמד אז לידו חנר. הוא לא זכר את עצמו נפרד מאמו ליותר
מכמה שעות.

"יהיה בסדר, אל תדאג. רוזי נסעה לשם גם בשנה שעברה, וחזרה
מאוד נרגשת ומלאת תויות", נסה קודי להרגיע את אחיו, אף שידע בתוך
לבו שהפעם המצב שונה. אז הוא רחם על אחיו, עכשו כבר לא.

'אם אבא קרא לי באמצע הדיון, פנראה משהו קרה, חשב קודי
לעצמו, חוזר אל המציאות בתוך חדר הדיונים.

בדיוק באותו הרגע התרומם אביו מעל כסאו, וכל הנוכחים קפצו ממקומותיהם.

“אתם יכולים לשבת, תמשיכו בינתיים בדיון. אני צריך לצאת עכשיו”, חייך המלך אל הנוכחים. היועצים שקעו שוב בדיון סוער, והמלך רמז לקודי לצאת בעקבותיו מהחדר.

השומרים ליד הפתח קדו לפני מלכם, וקודי מהר להצטרף אליו. המלך הושיט את ידו ואחו ביד בנו, וכך הם צעדו דרך מסדרונות ארפים, פונים אל עבר נישא נסתרת שבה הייתה תלוייה אחת מתמונות השמן המפארות של אביו. תלמיד חכם זקן ישוב מעל ספר עב כרס השקיף מהתמונה, ומבטו החודר נסה לבחן את עמקי לבבו של קודי.

המלך הביט לאחוריו, וכשראה כי הם לבד לגמרי במקום, הסיט מעט את התמונה ולחש לקודי: “אני עומד לגלות לך כעת את אחד מרזי העמקים ביותר של הארמון”. אבא חייך והראה באצבעו: “כאן צריך ללחץ על האבן השלישית מימין, בגבה העינים של הזקן”.

האבן, שנראתה בדיוק כמו חברותיה לקיר, זזה אחורה לאתר לחיצה ממשכת ומאחוריה ראה קודי גדיה עגלה. אביו המלך סובב את הידיה, וקיר האבן נפתח אל תוך העלטה, חושף את המסתורין שאחוריו. עיניו של קודי נפערו בתדהמה.

מאחורי הפתח הצר שררה חשכה מחלטת, אף קודי לא חש פחד לצעד אל זרועותיה הפתוחות, יד ביד עם אביו המלך. הרצפה הייתה מרצפת אבנים לא מסתתות, והחצץ המפזר עליהן חרק תחת רגליו בכל צעד. ברגע שקודי נכנס, לחץ המלך על הידיה מצדה השני של הדלת והיא נסגרה בחריקה עמומה. כעת, החשוף היה מחלט. קודי לא ראה אפלו את ידו המושטת אל מול עיניו.

“רק רגע, יקירי”, אמר המלך, ורעש של מצית עשוי מאבני צר הפר

את הדממה. ניצוץ זעיר שיצר המצית האיר מעט את החשכה. לאחר רגע, הדליק אבא עששית קטנה שנחה על מדף האבן.

"ואו!" קריאת התפעלות נפלטה מפיו של קודי, כאשר ראה מימינו ומשמאלו מעברים ארפים וצרים המסתמים בגרמי מדרגות. אבק רב הצטבר בפנות וקורי עכביש דקיקים נטווי בין האבנים הישנות.

"לא ידעתי שיש בארמון שלנו מעברים סודיים", אמר לאביו המחיף. "יש עוד הרבה כאלו? מי עוד יודע עליהם? לאן הם מובילים?" השאלות נורו מפיו במהירות, וסקרנות מתוחה נראתה על פניו של הנסיף.

"המעבר הזה מוביל אל קומת המרתפים, וחוץ מזה יש אליו מעברים ממבנים נוספים. לדגמה, יש אחד המגיע מהמגדל שחדר השנה שלכם נמצא בו", ענה המלך, והתווה אל עבר המדרגות שהובילו למטה.

קודי צעד אחר אביו. "אבל עכשו אנחנו לא הולכים אליו", הסיק קודי מכיוון ההליכה.

"אתה צודק, יקירי. היום הגיע הזמן שאני אראה לך מקום הנמצא עמק מאד מתחת פני האדמה", ענה אבא, יורד בזהירות במדרגות התלולות ומחזיק בקיר האבן. "השתדל לזכור את הדרך. ובאשר למספר האנשים הבקיאים בסוד המעברים הנסתרים, נתן למנות אותם על פה יד אחת. ומהיום אתה תהיה אחד מהם".

ריח השחב הכבד והמתקתק מלא את האויר, וקולות הצעדים הדהדו בעמימות במעברים הצרים. קודי הלך אחרי אביו, מביט בקורי העכביש שנדבקו אל בגדיו ומחשבות רבות התרוצצו במוחו. 'מי עוד יודע את הסוד? למה אבא החליט לגלות לי אותו ורקא היום? ולמה לא קרא גם לאליאל? כמה מעברים נוספים יש בארמון?'

המלך הגביר את קצב הליכתו, וקודי המשיך אחריו, מאמץ את מוחו

כדי שלא ישכח את הפניות ואת מקומן של הדלתות האחרות שאביו המלך הצביע עליהן בדרך. הם העמיקו לרדת עוד ועוד, עד שקודי הגה בטוח שאין כל כך הרבה קומות לארמון, והם כבר נמצאים עמק בכטן האדמה. ליד אחת מדלתות האבן, שהתמזגה כמעט לחלוטין עם דגמת הקיר, ורק הודות לדמות יונה החרוטה מעל אבן מארכת הגה נתן לזהות את קיומה, הם נעצרו.

המלך ספר שלוש אבנים מתחת לאבן המארכת, ולאחר לחיצה נפתח המעבר. הוא נכנס, והעששית שפידו האירה גרם מדרגות נוסף, שהוביל לדלת עץ פשוטה. בלחיצה על הידית, הדלת נפתחה ולפני קודי נגלה חלל שנראה כמרתף, עשוי אבנים מסתתות. קודי נכנס אחריו, מביט סביבו על חביות עץ מפורזות ועל דמויות של חיות המעטרות את ארבעת הקירות — חלקן מגלפות מעץ וחלקן עשויות מברזל. היו שם נמר, אריה, נשר וצבי.

“ברוך הבא למרתף השמור ביותר של הארמון”, אמר המלך בקול עמוק ורציני, מדליק בינתים לפידים הקבועים בקירות, וקריאת התפעלות נוספת נפלטה מפיו של קודי.

“הם מדהימים!” לחש, מתקרב ונוגע בפתוחים שקשטו את האריה.

“אתה יכול בודאי לנחש למה דוקא ארבע החיות האלו?” שאל אבא.

“הוי עז פנמר, וקל פנשר, רץ פצבי וגבור פארי לעשות רצון אביר שבשמים”, צטט קודי את המשנה הידועה מפרקי אבות.

“נכון, תלמיד חכם צעיר שלי”, אמר אבא בחבה ולטף את שצרו השחר של קודי.

המלך התקרב אל הצבי, מביט בקרניו המפארות והסבוכות. “הצבי מסמל בריחה מסכנה, ולכן הוא נקדת המפגש של מעברי בריחה מנקדות

חשובות במתחם הארמון", אמר המלך. קודי הקשיב בפה פעור, עדין מתקשה לרדת לעמק דעתו של אביו.

"האריה טומן בתוכו סודות רבים פנימה למלך החיות. מבוכיו סבוכים מאד וקשה למצא בו את הדרך החוצה. לכן, יש להשתמש בו רק כאפשרות אחרונה", המשיך המלך, עובר במבטו על דמות האריה ומתקרב אל דמות הנשר.

"הנשר הזה סודם של מלכי שושלת פריסטון בלבד", אמר המלך. קודי התקרב אל הנשר וראה לתדהמתו שעין אחת חסרה לו. עין שמאל היתה עשויה מיהלום גדול או מזכוכית מלטשת באמנות רבה, אך עין ימין היתה חסרה.

"זה יהלום אמיתי?" שאל קודי ומשש בידיו את העין השמאלית של הנשר.

"לפי התמונות שמלכיאל הראה לי, היה רק עוד יהלום אחד בכזה גדל בכל הממלכה, והוא היה קבוע בכתרו של סבא", ציין קודי, והמלך חייך.

"חד עין אתה, בני! היהלום נעלם כאשר כבש לריאוס את השלטון, יחד עם עוד אוצרות רבים. האבן שמשבצת כאן בעינו השמאלית של הנשר היא רק זכוכית מלטשת, ולכן לא נלקחה מכאן", המלך נאנח והמשיך: "אף הזמן עובר, ואנחנו צריכים להגיע אל מטרתו המרפזית של הסויר. כאן אנחנו נזדקק לעזרתו של הנמר דוקא", אבא נגש אל הנמר, וסמן לקודי להתקרב אליו.

"צריך לדחף למעלה ולאחר מפני להזיז לאחור את הניב הימני של הנמר, ולאחר מפני ללחץ חזק על העין השמאלית", אמר המלך, ומיד הדגים לבנו את סדר הפעולות. באותו הרגע נשמע קול נקישה חזק, וחלק קיר עגל עם תבליט הנמר נכנס אל תוך החלל השחר.

פתח עגל נגלה לעיניו הפעורות של קודי, מסתיר מאחוריו מעבר לוט בחשכה. אבא קרב את העששית, וקודי ראה מעבר עם גרם מדרגות מאבנים גדולות לא מעבדות המוביל למטה.

המלך הכניס את ידו אל מעבר לקיר והוציא שק ישן ומאבק.

"בשק הזה יש את החפצים הנחוצים ביותר כדי לשרד בזמנים קשים", אמר, תוף כדי שהוא מניח את השק בחזרה. לאחר מכן הושיט את ידו לזיו נסתר, מסמן לקודי להתקרב ולבחון אותו. ברגע שלחץ עליו, הקיר חזר למקומו בקול נקישה עצמתי.

"המעבר הזה מוביל אל מחוץ לארמון. זאת דרך המלוט הבטוחה ביותר", אמר אבא ברצינות, מביט עמק לתוף עיניו התכלות של קודי, שלהבות אש מהלפידים משתקפות בהן.

"המלך קודיאל השלישי, אבי המאמץ וסבך, אבי אמך, גלה לי את סוד קיומו סמוך לפטירתו וצנה להעביר את הסוד לאמך. אף אני לא מהרתי לעשות זאת. חשבת שיש לנו את כל הזמן שבעולם. טעיתי. המרד של לריאוס פרץ, ואמך הצליחה להמלט מהארמון רק בנסי נסים. לא רציתי לחזור על הטעות, ולכן אני עכשו כאן, אתך. אמנם יש עוד הרבה מה לספר ולגלות על מערכת המעברים הנסתרים והתת קרקעיים של הארמון, אף תפסת מרבה לא תפסת. אני מקווה שיהיה לנו עוד זמן רב ללמד אותם ביחד. היום למדנו את השעור הראשון".

"למה דוקא עכשו? שאל קודי, לבו דופק בעצמה.

"המצב בחזית לא טוב, בני", אמר המלך, וחיוף עצוב האיר את עיניו, "אהיה מכרח לעזב אתכם בקרוב ולהצטרף למפקדה בעיר הנמל שלנו".

קודי הרגיש שלבו עוצר לרגע מפעם. הוא זכר שהפרדות שלו מאביו גוררות אחריהן סכנות רבות.

'הפעם אני נשאר בארמון, מקף באנשים נאמנים!' נסה קודי להרגיע את עצמו. אך המחשבה הזאת גררה אחריה זכרון אחר. הוא שוב כמו חש באימה שאחזה בו לפני פחצי שנה, פאשר אחד מהחילים הצעירים נסה להתנגש במלך. אביו לא הסכים לגלות את הפרטים, כיצד תכנן הצעיר לפגוע במלכו ומי בדיוק עצר אותו. הוא רק ידע שאחד מאנשיו של לריאוס הבטיח לחיל הצעיר זהב רב בעד נסיון ההתנגשות. מאז המקרה, כללי הבטיחות בארמון הפכו הרבה יותר נקשים. לכל מקום שאליו הלכו בני משפחת המלוכה הם לוו בשומרים רבים, וכל משרתי הארמון עברו בדוק בטחוני קפדני.

"האם יש סכנה שאורכת לנו כאן בארמון?" שאל קודי בקול רועד.

"לא משהו שידוע לי כרגע", הניח אביו יד מרגיעה על כתפו של קודי, "אך אנחנו נמצאים במצב מלחמה, וקשה לשער מה ילד יום. אני מבקש ממך, יקירי, שתזכר שהתפקיד שלך הוא מרכזי. אתה, אחיך וחבריך נמצאים בתזית האמתית. הלמוד שלכם - זה מה שיעזור לנו באמת!"

קודי נענע בראשו להספקמה. הוא שמע את המלים האלו מאביו בכל יום במהלך השבועות האחרונים.

"וגם, בבקשה, אל תריב עם אליאל. הוא זקוק לך ואתה זקוק לו. לכל אחד מכם תפקיד משלו וחלק משלו, ואף אחד לא נוגע במוכן לחברו כמלא הנימה!" אמר אבא, מבט מבקש על פניו.

"זה היה כל כך נחמד בהתחלה, כשמצאנו אותם", מצא את עצמו קודי משתף את אביו בפעם הראשונה. "שמחתי מאד שיש לי אח... אבל עכשו הוא כל הזמן מחפש הזדמנות להוכיח שהוא יותר טוב, להציק ולהתנבח! הלמוד אתו הולך ונעשה קשה יותר, והוא מחפש לעצמו כל הזמן תעסוקות אחרות..." אמר קודי בזעם כבוש.

“כִּשְׁהוּא הַגִּיעַ, הוּא עֲדִין לֹא הִכִּיר אוֹתָהּ. עֲכָשׁוּ הוּא מִכִּיר אוֹתָהּ וְזָקוּק לְקַרְבָּתָהּ. הוּא מְחַפֵּשׂ אֶת מְקוֹמוֹ בְּעוֹלָם לֹא מְכַר, שָׁבוּ גַם נְעָרִים יוֹתֵר צְעִירִים מִמֶּנּוּ בְּקִיאִים הִרְבֵּה יוֹתֵר. בְּבִקְשָׁה, תִּהְיֶה סִבְלָנִי”, בִּקֵּשׁ אָבִא.

“הוּא לֹא מֵרָאָה שֶׁהוּא זָקוּק לִי...” אָמַר קוּדִי.

“וְאַתָּה מֵרָאָה לוֹ שֶׁאַתָּה זָקוּק לוֹ?” שָׁאַל אָבִיו בְּחִזְרוֹ.

קוּדִי נֶאֱלָם דָּם. הַתּוֹכְחָה הִיָּתְה נוֹקְבֶת. הוּא הִיָּה כָּל כֶּף עָסוּק בְּרַגְשׁוֹתָיו, מְדַשְׁדֵּשׁ בְּעֵלְבוֹנוֹ, שְׁלֹא חָשַׁב עַל הַצַּד הַשֵּׁנִי שֶׁל הַמְטָבֵעַ. יְסוּרֵי מִצְפּוֹן לָפְתוּ אֶת לְבוֹ.

‘אֲנִי חָיֵב לִהְיוֹת יוֹתֵר נְחֻמָּד אֶל אַחִי!’ חָשַׁב לְעִצְמוֹ קוּדִי, וּבְקוֹל אָמַר:

“אֲנִי אֲשַׁתְּדֵּל לְהִרְאוֹת לוֹ כִּמָּה הוּא יָקָר לִי”.

“וְגַם תִּגִּיד לוֹ אֶת זֶה יִשְׁרׁוֹת. לְמַלְיָם הַטּוֹבוֹת הָאֵלוּ יֵשׁ כַּח אֲדִיר!” אָמַר הַמְּלָךְ וְקוּדִי הִנְהִין בְּהִסְכָּמָה.

הֵם פָּנוּ לְלֶכֶת חִזְרוּה, נִעְצָרִים מְדֵי פַעַם כְּדֵי שֶׁהַמְּלָךְ יִרְאֶה לְבָנוּ סִימָנִים נוֹסְפִים שְׁיִקְלוּ עָלָיו לְמִצָּא אֶת הַדֶּרֶךְ אִם יִנְדַק לְכֶף אִי פַעַם. כֹּאֲשֶׁר הִפְתַּח מַעְבַּר לְתִמּוֹנַת הַזָּקֵן נִפְתַּח, הַבֵּיט קוּדִי לְאַחוֹר כְּדֵי לְקַבֵּעַ בְּזִכְרוֹנוֹ אֶת מֵרָאָה הַמַּעְבָּר, וּלְפַתֵּעַ עֲצָר לְבוֹ מִפַּעַם. קוּדִי תִפַּס בְּחִזְקָה בְּיָדוֹ שֶׁל אָבִיו. הוּא הִיָּה בְּטוֹחַ שֶׁרָאָה מְאַחֲזֵרֵיהֶם דְּמוֹת לְבוּשָׁה מְעִיל שָׁחַר עִם בְּרִדָּס הַמַּגִּיעַ עַד עֵינָיָה. אָבִיו שֶׁל קוּדִי הַבֵּיט לְכוּוֹן שָׁבוּ בְּהֵה בָּנוּ, אִךְ הַדְּמוֹת נִעְלָמָה מַעְבַּר לְגֵרָם הַמְּדֻרְגוֹת.

“הִיָּה שֵׁם מִיִּשְׁהוּ”, קוֹלוֹ שֶׁל קוּדִי נִצְרַד, הוּא הִרְגִישׁ אֶת יָדוֹ רוֹעֶדֶת בְּתוֹךְ יָדוֹ שֶׁל אָבִיו.

“אַתָּה חוֹשֵׁב כֶּף?” שָׁאַל הַמְּלָךְ.

“אֲנִי בְּטוֹחַ!”

המלך לא ענה. הוא הזמין את קודי לצאת אל המסדרון וסגר את דלת הסתרים בתנועה מהירה. פניו היו רגועות ושלוות, וסערת רוחו של קודי לא השתקפה בהן.

קודי פתח את פיו כדי לומר דבר מה, אך אביו עצר אותו בידו.

“שכחתי לתת לך את ההוראה האחרונה והחשובה ביותר לפני שאני יוצא לדרך”, אמר אביו וקודי סגר את פיו, מביט באביו במתח.

“אתה צריך לבטח בי. אני יודע שאתה נוטה לחשב שאתה צריך להציל את כל העולם. אך דע לך, בני, שמה שאתה צריך לעשות זה קדם כל למלא את התפקיד שלך בשלמות, ולבטח שאני אעשה את השאר. רק אם יוצר מצב סכנה, אז עליך להציל את עצמך, את אחיך ואת כל מי שתוכל. ולאחר מכן למצא לעצמך מקום סתר, לשבת, להמשיך ללמד ולחכות לי”.

קודי האזין בדממה והמלך, אביו, המשיך:

“במרתף המגדל שלכם, תלויה תמונת השמן, שהיא שחזור מדויק של אותה התמונה שבה ראית את דמותה של אמך לראשונה. אתה יודע למה אני מתכוון, בן?”

קודי הנהן, נזכר בתמונה המרהיבה בה נראית אמו מחזיקה בידה את רוזי התינוקת, ולרגליה יושבים הוא ואליאל. ואבא המשיך:

“מאחורי התמונה יש מעבר שנפתח לפי אותה המתכנת כמו המעבר הזה. משם תוכל להגיע אל המרתף עם דמות הנמר”.

ראשו של קודי היה מלא בשאלות, אך הוא הרגיש שעל חלקן אבא לא יענה לו עכשו. שאלה אחת רצה לשאל בכל מקרה.

“אבא”, הרים קודי את עיניו, “אני יכול לספר לאמי שהראית לי מעבר סתרים, בלי לגלות לו היכן הוא?”

“אתה יכול. אתי הוא חבר נאמן, וערכו של חבר כזה לא יסלא בפז!”
תיך אליו אבא, והם פנו ללכת יחד לכיוון חדר האכל המשפחתי שלהם.
בדרך פגש אבא באדם נשוא פנים שהיה לו ענין דחויף ביותר עם המלך,
והמלך נפרד מבנו במבט מתנצל.

